ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 21 KATOWICE, DNIA 3 SIERPNIA 1946

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

372.

DEKRET

z dnia 12 czerwca 146 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29. poz. 187. z dnia 6. lipca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38. poz. 220) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2 ust. (3), (4) i (5) otrzymują brzmienie:

„(3) Wartość pieniężną świadczeń w naturze szacuje się na podstawie cen wolnego rynku. W przypadku udzielania tych świadczeń w formie odpłatnej doliczeniu do wynagrodzenia podlega różnica między ceną wolnego rynku a ceną zapłaconą przez podatnika.

(4) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrem Przemysłu

po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych może na każdy rok kalendarzowy ustalać odmiennie od zasady określonej w ust. (3) dla wszystkich lub niektórych kategorii podatników wartość pieniężną świadczeń w naturze w postaci wyżywienia, mieszkania służbowego, światła, opału, węgla i użytkowania roli oraz wartość pieniężną ordynarii wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwach rolnych w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

(5) Wysokość cen wolnego rynku ustalają dyrektorzy izb skarbowych co najmniej raz na pół roku w miesiącu czerwcu i grudniu na następne półrocze, posiłkując się przeciętnymi cenami wolnego rynku w sprzedaży spożywcom. Ceny te mogą być ustalane bądź jednolicie dla całego okręgu izby skarbowej, bądź też odmiennie dla poszczególnych jego części";

2) w art. 2 dodaje się ustęp (6) w brzmieniu:

„(6) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze przy zastosowaniu przepisów ust. (3) i (4). Ryczałty te mogą być ustalane jednolicie dla całego Państwa lub okręgów izb skarbowych bądź ich części, a także dla pracowników poszczególnych kategoryj płatników lub oddzielnych zakładów pracy. Uprawnienie to może Minister Skarbu przelać na dyrektorów izb skarbowych";

3) w art. 5 ust. (1) pkt 6), 16), 17) i 19) otrzymują brzmienie:

„6) skapitalizowane renty, wypłacane z funduszów Państwa lub zakładów ubezpieczeń społecznych";

„16) jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 3.000 zł, jeżeli są udzielane w okresie sześciu tygodni przed lub po zdarzeniu";

„17) dary pieniężne i w naturze do wysokości 6.000 zł z tytułu co najmniej 25-letniego okresu trwania pracy";

„19) wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 36.000 zł, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej";

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„art. 7 (1) Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wypłacenia wynagrodzenia i jest niezależny od tego, czy wynagrodzenie zostało wypłacone za czasokres bieżący, przeszły lub przyszły.

(2) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, w którym powstał obowiązek podatkowy";

5) w art. 9 ust. (1), (2), (3) i (4) otrzymują brzmienie:

„(1) Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż czworo dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma więcej niż sześcioro dzieci na utrzymaniu.

(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy oboje ze współmałżonków pobierają wynagrodzenie, zniżka przysługuje tylko mężowi, żonie zaś jedynie wówczas, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20).

(3) Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończonych 24 lat życia, jeżeli pobierają one naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń";

6) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	%
1	36 000	42 000	1
2	42 000	48 000	1,5
3	48 000	54 000	2
4	54 000	60 000	2,5
5	60 000	70 000	3
6	70 000	80 000	4
7	80 000	90 000	5
8	90 000	100 000	6
9	100 000	110 000	7
10	110 000	120 000	8
11	120 000	130 000	10
12	130 000	140 000	12
13	140 000	160 000	14
14	160 000	180 000	16
15	180 000	200 000	18
16	200 000	240 000	20
17	240 000	280 000	22
18	280 000	320 000	24
19	320 000	360 000	26
20	360 000	400 000	28
21	400 000	450 000	30
22	450 000	500 000	32
23	500 000	550 000	34
24	550 000	600 000	36
25	600 000	700 000	38
26	700 000	800 000	40
27	800 000	900 000	42
28	900 000	1 000 000	44
29	1 000 000	—	46

(2) Podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym.

(3) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, sumę podatku zaś do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach.

(4) Minister Skarbu może obniżać w drodze rozporządzeń skalę z ust. (1) oraz podwyższać kwotę wynagrodzenia wolnego od podatku";

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek od wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pobiera się drogą potrącania od wypłacanego wynagrodzenia kwoty należnego podatku według skali art. 11.

(2) Do potrącania kwoty należnego podatku obowiązani są pracodawcy (władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i wogóle wszyscy pracodawcy, wypłacający wszelkiego rodzaju wynagrodzenia) przy każdej wypłacie wynagrodzenia.

(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należytego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszów, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty należnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie, gdy wynagrodzenie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym.

(4) Przy wypłacie wynagrodzeń periodycznych zmiennych, stosuje się przepisy art. 11 ust. (2) dopóty, aż łączna suma wynagrodzeń w danym roku kalendarzowym przekroczy 36.000 zł, po czym w celu ustalenia stopy procentowej podatku należy stosować przepisy ust. (8).

(5) W przypadku, gdy obliczenie podatku przewidziane w ust. (4) za poszczególne czasokresy wypłaty jest dla pracodawcy uciążliwe, może on przy wypłacie każdego wynagrodzenia stosować ogólne zasady obliczania podatku (art. 11 ust. 2). Jednakże przy wypłacie wynagrodzenia za ostatni czasokres każdego półrocza roku podatkowego pracodawca, stosujący zasady wyrażone w zdaniu poprzedzającym, obowiązany

jest obliczyć ogólną sumę wynagrodzeń wypłaconych danemu pracownikowi w tym półroczu i, po doprowadzeniu tej sumy do stosunku rocznego, ustalić kwotę należnego podatku. Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w okresie półrocza od bieżąco dokonywanych wypłat, różnicę należy potrącić przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dane półrocze i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym potrącenie zostało dokonane. Jeżeli zaś z obliczenia wyniknie nadpłata, pracodawca zarachowuje ją na podatek przypadający od bieżąco wypłacanych danemu pracownikowi wynagrodzeń za pierwsze czasokresy wypłaty następnego półrocza.

(6) O dokonanym w myśl ust. (5) skorygowaniu podatku pracodawca zawiadamia pisemnie urząd skarbowy przez uczynienie odpowiedniej wzmianki w wykazie potrąceń lub w liście płacy. Gdyby stosunek umowy o pracę został rozwiązany przed zarachowaniem nadpłaty, pracownik może żądać od urzędu skarbowego zarachowania tej nadpłaty na inne należności podatkowe lub w braku tych należności — wypłacenia jej w gotówce.

(7) W celu obliczenia podatku przy wypłacie wynagrodzenia nieperiodycznego (jednorazowego) dolicza się je wraz z poprzednio wypłaconymi w danym roku kalendarzowym wynagrodzeniami nieperiodycznymi do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego periodycznego wynagrodzenia i ustaloną w ten sposób stopę procentową stosuje się do bieżąco wypłacanego wynagrodzenia nieperiodycznego.

(8) W stosunku do osób, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłaconego wynagrodzenia. W przypadku powtarzających się w ciągu roku wypłat nieperiodycznych należy dodać do kwoty bieżąco wypłacanej sumę wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalić stopę procentową i obliczyć podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek uprzednio już pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

(9) Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po pobraniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego";

8) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający poszczególnemu pracownikowi wynagrodzenie w sumie nie przekraczającej 80.000 zł w stosunku rocznym, obowiązany jest, oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11, uiścić z własnych funduszów dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty w złotych
	ponad	do	
1	—	36 000	3 600
2	36 000	42 000	3 240
3	42 000	48 000	2 940
4	48 000	54 000	2 580
5	54 000	60 000	2 160
6	60 000	65 000	1 740
7	65 000	70 000	1 620
8	70 000	75 000	720
9	75.000	80 000	480

9) w art. 13 dodaje się ust. (4) w brzmieniu:

„(4) Sumę dodatkowej opłaty zaokrągla się do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach";

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Kwoty należnego podatku, potrącone przez pracodawcę przy wypłacie wynagrodzenia (art. 11 i 12), lub ponoszone przez pracodawcę z własnych funduszów (art. 12 ust. 3), jak również kwoty dodatkowych opłat (art. 13) pracodawca jest obowiązany wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpis listy płacy, zawierającej dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń";

11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. (1) Pracodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń, obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 36.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.

(2) Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11, różnicę należy potrącić dodatkowo najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dokonaniu ostatniej wypłaty. Przez kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisem art. 12 ust. (5), i (6)";

12) w art. 17 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Osoby, które otrzymują wynagrodzenia od różnych pracodawców, obowiązane są po upływie roku kalendarzowego uiścić tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należnością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a kwotą potrąconą w trybie art. 12 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku. Przez kwotę podatku potrąconego według skali art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisami art. 12 ust. (5) i (6)";

13) art. 18 i jego tytuł otrzymują brzmienie:

„Przepisy karne.

Art. 18. Do przestępstw z zakresu podatku od wynagrodzeń stosuje się odpowiednio przepisy części IV ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134)";

14) po art. 18 dodaje się nowy artykuł 18 a w brzmieniu:

„Art. 18 a. Ilekroć w innych przepisach prawnych jest mowa o państwowym podatku dochodowym od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, należy przez podatek ten rozumieć podatek od wynagrodzeń".

Art. 2. (1) Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 lipca 1946 r. bez względu na czas, za jaki przypadają.

(2) Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok 1946 skalę podatku przewidzianą w art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie lipiec—grudzień 1946 r. Podatek należny od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 30 czerwca 1946 r. należy obliczyć według skali, przewidzianej w art. 11 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

(3) Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. 8) za okres lipiec—grudzień 1946 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

(4) W przypadkach, gdy po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wypłacone zostanie wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 lipca 1946 r., za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość poprzednio wypłaconego wynagrodzenia łącznie z bieżąco wypłaconym wyrównaniem, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek poprzednio pobrany na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r., o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr. 38. poz. 220), z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretu niniejszego i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski
w/z. Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc

373.
DEKRET
z dnia 25 czerwca 1946 r.
o dalszym przedłużeniu moratorium lokalowego dla spółdzielni.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 188, z dnia 6 lipca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Termin wstrzymania z mocy samego prawa wykonania orzeczonych eksmisyj spółdzielni z lokali handlowych i przemysłowych ustalony dekretem z dnia 6 lutego 1945 r. o moratorium lokalowym dla spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 21), a przedłużony dekretem z dnia 24 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 222), przedłuża się do dnia 31 grudnia 1947 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów: Władysław Gomułka
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

374.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU
z dnia 3 lipca 1946 r.
w sprawie ustalenia daty, warunków i sposobu przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 29. poz. 191. z dnia 6 lipca 1946 r.)

Na podstawie art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 24 kwietnia 1946 r. o przejęciu agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 120) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych dokona zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

2. Od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia aż do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego uprawniony jest do dokonywania w imieniu tej Kasy wszelkich czynności, związanych z przejęciem, wobec władz, sądów i osób prywatnych.

§ 2. 1. Do czasu wykreślenia z rejestru handlowego Centralnej Kasy Spółek Rolniczych zarząd tej Kasy współdziała, w miarę potrzeby, w czynnościach przejęcia.

2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego władze Centralnej Kasy Spółek Rolniczych nie mogą zaciągać nowych zobowiązań ani też udzielać nowych kredytów bez uprzedniej zgody zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 3. 1. W terminie dwutygodniowym od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego ogłosi w „Monitorze Polskim“ i w czasopiśmie spółdzielczym „Społem“ o odbywającym się przejęciu i spłacie udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych. Spłata nastąpi w terminie dni 30 od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

2. Należności z tytułu udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych figurujące w bilansie tej Kasy na „Rachunku Polskim“ w rozumieniu rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 4) ulegną spłacie bez ograniczenia, natomiast należności te figurujące na rachunkach „starych“ i „okupacyjnych“ będą wypłacone przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego z zachowaniem przepisów wymienionego rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r.

3. Wypłata udziałów zgodnie z ustępem poprzedzającym nastąpi w tym przypadku, jeżeli członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych uregulował wszystkie swoje zobowiązania wobec Kasy z tytułu udzielonych mu kredytów, w przeciwnym razie należne członkowi udziały zostaną zaliczone na spłatę należności Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, wypłacie podlega tylko ta część udziałów, która pozostaje po zaspokojeniu roszczeń Centralnej Kasy Spółek Rolniczych.

4. Sumy, przeznaczone na spłatę udziałów członków Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, które nie zostaną podjęte w terminie określonym w ust. 1, przejmie Bank Gospodarstwa Spółdzielczego jako wierzytelności byłych udziałowców Centralnej Kasy Spółek Rolniczych i zaksięguje na specjalnych rachunkach (starym, okupacyjnym lub polskim).

5. Członek Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, który z tytułu swego udziału posiada wierzytelność do Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, (ust. 4), może stać się członkiem Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, jeżeli zgłosi żądanie zaliczenia swej wierzytelności na poczet udziału w Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, i podpisze stosowną deklarację członkowską. Udział taki księguje się w bilansie Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na „Rachunku Polskim“. W razie nadwyżki wierzytelności ponad zadeklarowany udział wypłata nadwyżki będzie dokonana przy zachowaniu przepisów rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 4). W tym przypadku na zadeklarowany udział będą zaliczone przede wszystkim należności na „Rachunku Polskim“, a w dalszej kolejności — na rachunku „starym“ i okupacyjnym“.

6. W razie wystąpienia członka Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, którego udział składa się z należności z tytułu członkostwa w Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, udział ten podlega przerachowaniu

na rachunki „stary", „okupacyjny" i „polski" stosownie do pierwotnego pochodzenia (według dat wpłaty) i może być wypłacony przy zachowaniu przepisów rozporządzenia z dnia 5 października 1944 r. powołanego w ust. 5.

§ 4. Udział Skarbu Państwa w Centralnej Kasie Spółek Rolniczych ulegnie spłacie w sposób i na warunkach, które zostaną określone w osobnym rozporządzeniu.

§ 5. 1. Za podstawę przejęcia aktywów i pasywów Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przyjmuje się bilans zamknięcia tej Kasy na dzień 31 grudnia 1945 r., sprawdzony i zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

2. Wszelkie operacje Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, dokonane po dniu 31 grudnia 1945 r., uważa się za operacje prowadzone na rachunek Banku Gospodarstwa Spółdzielczego.

§ 6. Przejęcie faktyczne aktywów i pasywów oraz agend Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nastąpi najpóźniej w terminie 60 dni od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim" obwieszczenia, o którym mowa w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Zatwierdzony przez Ministra Skarbu protokół przejęcia (§ 6), sporządzony przez zarząd Banku Gospodarstwa Spółdzielczego wraz ze zgłoszonym do sądu rejestrowego wnioskiem zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego stanowi podstawę do wykreślenia Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego.

2. Przedstawienie protokołu przejęcia do zatwierdzenia oraz wykreślenie Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru handlowego powinno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od daty wejścia (w) życie niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przepisanie tytułu własności przejmowanych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego nieruchomości oraz innych praw w księgach hipotecznych nastąpi na jednostronny wniosek zarządu Banku Gospodarstwa Spółdzielczego na podstawie zaświadczenia sądu o wykreśleniu Centralnej Kasy Spółek Rolniczych z rejestru.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu: Daniel Kuszewski.

375.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Sm. III. 68/14/46. Katowice, dnia 3 lipca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 375/46
w sprawie budżetów związków samorządowych na rok 1946.

Ministerstwo Administracji Publicznej okólnikiem Nr 26 z dnia 31 maja 1946 r. zarządziło, że budżety samorządowe układać należy na trzy kwartały t. j. od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. Ten trzykwartałowy okres budżetowy ma następujące uzasadnienie:

1) art. 3 dekretu o finansach komunalnych z dnia 20. III. 1946 r. w/g którego budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa, a wiadomo, że budżet Państwa preliminowany jest obecnie na okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r.
2) Ministerstwo Skarbu przewiduje dostosowanie w roku 1947 okresu budżetowego do roku kalendarzowego.

Terminy przedstawienia preliminarzy budżetowych władzom nadzorczym do zatwierdzenia ustaliło Ministerstwo w sposób następujący:

a) dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych do dnia 15 lipca 1946 r. dla Śląska Opolskiego do dnia 30 lipca 1946 r.,
b) dla miast wydzielonych i powiatowych związków samorządowych do dnia 31 lipca 1946 r., a dla Śląska Opolskiego do dnia 15 sierpnia 1946 r.

Wydziały powiatowe prześlą w tym samym terminie zestawienia dla gmin wiejskich i osobno gmin miejskich niewydzielonych dotyczące globalnych cyfr wydatków i dochodów (zwyczajnych i nadzwyczajnych). Wzór formularza obowiązuje jak do zestawień za ubiegły rok budżetowy.

Nowy okres budżetowy dotyczy również budżetów szpitali samorządowych, zakładów opiekuńczych, teatrów i budżetów przedsiębiorstw komunalnych. Wyżej omawiane budżety stanowią załącznik do budżetu administracyjnego, dokąd wchodzą nadwyżki i dopłaty a nie sumy b r u t t o jak to dotychczas miało miejsce w niektórych związkach samorządowych. Ponieważ wiele związków samorządowych nie wyodrębniło wszystkich przedsiębiorstw wyjaśniam, że zgodnie z § 5 rozp. Ministra Spraw Wewn. z dnia 6. XII. 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych za przedsiębiorstwa komunalne uważać należy:

1) przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej jako to: gazownie, tramwaje, kolejki, elektrownie, wodociągi, kanalizacje, rzeźnie wraz z przedsiębiorstwami względnie urządzeniami z nimi połączonymi (targowice zwierzęce, chłodnie, fabryki lodu itd.), zakłady oczyszczenia ulic i wywozu śmieci.
2) przedsiębiorstwa o charakterze przemysłowo-handlowym, jako to: cegielnie, betoniarnie, kamieniołomy, tartaki, sklepy itd.,
3) gospodarstwa rolne, leśne i rybne stanowiące samodzielne jednostki gospodarcze, a zarazem będące większymi obiektami gospodarczymi; natomiast przedsiębiorstwami nie są drobne objekty rolne, leśne i pojedyncze stawy, jako niedające podstawy do samoistnej gospodarki, wydatki i dochody tego rodzaju objektów należy zamieszczać w budżecie administracyjnym brutto.

Za przedsiębiorstwa samorządowe, podlegające wyodrębnieniu z budżetu administracyjnego, również uważać należy i te zakłady, których produkcja jest przeznaczona jedynie na potrzeby związku samorządowego. Z liczby tego rodzaju zakładów tabor związku samorządowego, który spełnia prace dla różnych działów związku samorząd. należy traktować jako przedsiębiorstwo (o charakterze przemysłowo-handlowym), natomiast tego rodzaju tabor, który służy głównie do wyjazdów służbowych administracji ogólnej, a ubocznie jedynie do innych przewozów służbowych administracji ogólnej, a ubocznie jedynie do innych przewozów, uważać należy za obiekt majątku administracyjnego, który należy obejmować budżetem administracyjnym.

Sposób układu budżetów przedsiębiorstw komunalnych powinien być dostosowany do wymagań rachunkowości handlowej i do charakteru odnośnego przedsiębiorstwa.

Z wyodrębnieniem z budżetu administracyjnego łączy się również rachunkowość zakładów i przedsiębiorstw komunalnych. Nie wszystkie związki samorządowe dotychczas prowadzą oddzielną rachunkowość dla każdego zakładu i przedsiębiorstwa. Jest to wymogiem ustawowym oraz koniecznością celem ustalenia rentowności i celowości każdego przedsiębiorstwa samorządowego i zakładu.

Nie przesądza to kwestii, że zakłady, posiadające oddzielne budżety oraz przedsiębiorstwa komunalne mogą posiadać wspólną kasę i rachunkowość z ogólną kasą i rachubą związku samorządowego.

Wspólność kasy i rachunkowości polega na tym, że kasa związku samorządowego przyjmuje wpływy i uskutecznia wydatki, związane z prowadzeniem danego zakładu czy przedsiębiorstwa i, że personel rachunkowy związku samorządowego prowadzi o b o k ksiąg rachunkowych związku o d d z i e l n e księgi dla przedsiębiorstw względnie zakładu. Wspólne prowadzenie kasy i rachunkowości wskazane jest dla niniejszych przedsiębiorstw i zakładów komunalnych i zaleca się ze względów oszczędnościowych.

Zasady układania preliminarzy budżetowych pozostają nie zmienione. Należy w tym względzie posiłkować się tut. okólnikiem budżetowym Nr 268/45 z dnia 9 listopada 1945 r., rozumie się samo przez się po uwzględnieniu zmian, wynikłych z nowych dekretów

o finansach i podatkach komunalnych z dnia 20 marca b. r. i okólnika Ministerstwa Administracji Publicznej Nr 25 z dnia 31 maja 1946 r., którego otrzymał każdy związek samorządowy. Wobec tego pozostaną do omówienia niejednokrotnie rażące usterki, które nasunęły się przy zatwierdzaniu budżetów za ubiegły okres budżetowy. Do zatwierdzenia należy przedłożyć budżet administracyjny wraz z budżetami zakładów i przedsiębiorstw samorządowych jako załączników, wszystko 5 egzemplarzy. Ponadto:

1. ilościowy wykaz wynagrodzeń pracowników według grup i kwot uposażenia oraz według działów preliminowanych kredytów. Kwoty wyszczególnione w wykazach muszą być zgodne z kwotami, umieszczonymi w budżecie.
2. Wykaz zadłużenia długo- i krótkoterminowego.
3. Wykaz majątku samorządowego tak ruchomego (wartościowo) jakoteż i nieruchomego. Przy tym należy podać, który majątek samorządowy przedwojenny nie jest jeszcze w posiadaniu związków samorządowych i z jakiego powodu.
4. Odpis uchwały o wyłożeniu budżetu do publicznego wglądu.
5. Odpis uchwały Rady Narodowej o uchwaleniu budżetu.

Wspomniane 5 kompletów winny być zeszyte, i odznaczone kolejnymi numerami od 1 do 5, poczynając od I wykonania maszynowego.

Stanowczo więcej staranności należy poświęcić działowi I wydatków „Zarząd Ogólny". Konieczność zachowania dwóch paragrafów 1) wydatki osobowe i 2) wydatki rzeczowe — jest obowiązkiem ustawowym. Nie wolno preliminować wynagrodzenia każdego pracownika oddzielnie. Należałoby zachować następującą kolejność:

§ 1 poz. a — odszkodowanie członków prezydium rady.
b — uposażenie członków zarządu. (Przy pow. zw. sam. oddzielnie dodatek starosty i wicestarostów).
c — uposażenie pracowników stałych.
d — wynagrodzenie pracowników czasowych,
e — dodatek komunalny do uposażeń (objaśnienia rozbić na sumy globalne powyższych pozycyj),
f — 50% dodatku na ewentualną podwyżkę poborów. (Wolno korzystać dopiero po ustawowej podwyżce poborów). itd.

Diety i koszty podróży członków Rady, Prezydium, Wydziału Powiatowego i Komisji należy zapreliminować w § 2-gim, oddzielnie od kwoty dla pracowników.

W rubr. objaśnienia podawać uwagi stosownie do danych §§ — tabelki obliczenia poborów i inne, zabierające nieekonomicznie dużo miejsca zamieszczać należy w formie oddzielnych załączników. We wydatkach rzeczowych nie należy zapomnieć pozycyj:

Koszty wyborcze do ciał ustawodawczych
Koszty wyborcze do ciał samorządowych.

Wysokość kredytu zapomogowego — remuneracyjnego nie powinna przekraczać z reguły 1% wydatków osobowych, w powiatowych związkach samorządowych, w gminach wiejskich i miejskich do 5%. Znajdując zrozumienie dla ciężkiej sytuacji materialnej pracowników samorządowych Urząd Wojewódzki nie będzie skreślał ewentualnych przekroczeń powyższych norm.

W dz. IX „Opieka Społeczna" nie należy preliminować ogólne wydatki obcych instytucji społecznych, lecz w oddzielnym §-fie wydatki na zwrot kosztów opieki społecznej i zakładowej sprawowanej przez inne związki samorządowe lub instytucje społeczne względnie wydatki na dopłaty do utrzymania poszczególnych zakładów opieki społecznej.

Należy zainteresować się wydatkami na opiekę społeczną nad osobami, które w żadnej gminie nie mają prawa do opieki trwałej.

Wydatki nadzwyczajne „Inwestycyjne" mogą być preliminowane tylko w tej wysokości jaką posiada w danym okresie obrachunkowym pokrycie, przewidziane i zapewnione w sposób określony w § 8 omawianego rozporządzenia (pożyczka — nadwyżka dochodów zwyczajnych). Wydatki nadzwyczajne należy uzasadnić kosztorysami. Wszystkie dochody należy preliminować in minus zgodnie z nowymi dekretami o finansach i podatkach komunalnych. W objaśnieniach należy podać sposób obliczenia sumy preliminowanej. Wogóle rubrykę objaśnienia należy umiejętnie wykorzystać aby Wydział Samorządowy nie był zmuszony drogą korespondencji dowiadywać się o celowości preliminowanych kwot.

Przy obliczaniu wpływów z podatku gruntowego na Ziemiach Odzyskanych należy wziąć pod uwagę, że:

1. osadnikom rolnym, którzy objęli gospodarstwo rolne przed dniem 1 kwietnia 1946 r. obniża się podatek gruntowy o 80%,

2. natomiast osadnicy, którzy objęli gospodarstwa po dniu 1 kwietnia 1946 r. nie płacą podatku gruntowego w danym roku podatkowym.

Niedobór budżetowy z lat ubiegłych.

Kredyt na pokrycie niedoboru budżetowego należy zamieszczać w dziale XIV wydatków nadzwyczajnych pod nazwą: „na pokrycie niedoboru budżetowego". W objaśnieniach do tego kredytu należy podać sumę całkowitego istniejącego niedoboru budżetowego.

Według obowiązujących przepisów powstanie niedoboru wkłada na związek samorządowy obowiązek jaknajprędszego pokrycia tego niedoboru. W związku z tym należało sporządzić budżet dodatkowy, co się jednak nigdzie nie stało. Na skutek powstałego deficytu winno się wydatki obecnego okresu budżetowego ograniczyć do najbardziej koniecznych, przeznaczając przejściowo odpowiednią kwotę dochodów obecnego okresu na uregulowanie wszelkich długów i należności w związku z niedoborem powstałych. Wiemy o tym, że niedobór budżetowy należy traktować jako zjawisko anormalne i ujemne gospodarce samorządowej, lecz usprawiedliwienie obecnego stanu znajdujemy w niedostatecznych źródłach dochodowych związków samorządowych oraz częściowo w opóźnionych nowych dekretach o finansach i podatkach komunalnych.

Suma preliminowanego kredytu na pokrycie niedoboru budżetowego musi być za tym bezwzględnie c a ł k o w i t ą i zgodną ze zamknięciem rachunków na dzień 31 marca 1946 r., by Wydział Samorządowy miał realny obraz sytuacji finansowej związków samorządowych do przedstawienia Ministerstwom.

Wydziały Powiatowe dopilnują, by gminy wiejskie i miasta niewydzielone tą kwestię potraktowało bardzo sumiennie.

Zrównoważenie budżetów.

Według obowiązujących przepisów budżet powinien być zrównoważony, tj. przewidywać całkowite pokrycie zaprojektowanych wydatków łącznie z pokryciem niedoboru budżetowego z lat ubiegłych.

Dochody z pożyczek lub dotacji mogą być preliminowane jedynie po otrzymaniu formalnych przyrzeczeń (promes) zrealizowania ich w tym okresie budżetowym, na które mają być preliminowane.

Przed przystąpieniem do preliminowania wydatków związek samorządowy powinien ustalić wysokość faktycznie możliwych do osiągnięcia dochodów i na tej dopiero podstawie budować stronę wydatkową budżetu.

Wydatki zwyczajne nie mogą być pokrywane z dochodów nadzwyczajnych to znaczy, iż suma wydatków zwyczajnych nie może być wyższą od sumy dochodów zwyczajnych, natomiast wydatki nadzwyczajne mogą być częściowo lub całkowicie pokrywane z dochodów zwyczajnych.

Powyższe zasady oraz konieczność oszczędności bezwzględnie obowiązują. Bezwzględność tych zasad w obecnym stanie płynnym dochodów budżetowych nie może wywrzeć ujemnych skutków przez nieujawnienie wszystkich wydatków, do których związki samorządowe są ustawowo i społecznie zobowiązane.

W myśl tych przesłanek zrównoważenie budżetów „za wszelką cenę" należy uważać za nie właściwe.

Wydziały Powiatowe dopilnują, by niedobory budżetów gminnych mimo wykorzystania przez gminy wszystkich źródeł dochodowych, znalazły realny wyraz w budżecie powiatowego związku samorządowego w dziale XII a „Świadczenia na rzecz innych związków komunalnych".

Zgodnie z art. 23 ustawy o finansach komunalnych są powiatowe związki samorządowe zobowiązane udzielać gminom wiejskim zapomóg na pokrycie omawianego rodzaju deficytów.

Nie chcąc tedy sprowadzić gmin do suchotniczego żywota, nie wolno lekkomyślnie skreślać powyższego kredytu i należy go zapreliminować po gruntownym zbadaniu budżetów gminnych w trosce o należyty rozwój samorządu gminnego

Jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że przemyślane i gruntowne zapreliminowanie tych kredytów wpłynie na niemożność naturalnego zrównoważenia budżetów powiatowych związków samorządowych.

Powiatowe związki samorządowe i miasta wydzielone zrównoważą swe budżety przez umieszczenie odpowiedniego kredytu jako dotacje ze Skarbu Państwa. Dotacje ze Skarbu Państwa z resortu Ministerstwa Administracji Publicznej względnie Ministerstwa Ziem Odzyskanych należy wyjaśnić w następujący sposób:

a) otrzymano już . . . . , zł

b) potrzeba do zrównoważenia budżetów . . zł

. . . . , zł

razem . . . . zł

Podział ten jest konieczny dla prawidłowego wykonania budżetu.

Dotacje z innych resortów ministerialnych należy zapreliminować tylko we wysokości dotychczas otrzymanych; na podwyżki uzyskane w ciągu roku należy w miesiącu grudniu przedłożyć dodatkowy budżet.

Wykonanie budżetu

należy przeprowadzić jedynie w granicach uzyskanych wpływów, przy czym przedewszystkim winny być uskutecznione wydatki, do pokrycia których związek komunalny jest zobowiązany w myśl zawartych umów i obowiązujących przepisów.

Przy sporządzeniu budżetu na rok 1946 należy baczyć na obecne prowizoryczne budżety, które są podstawą księgowania, by przez nieroztropność nie wprowadzić chaosu do rachuby, w konsekwencji którego powstałyby komplikacje przy sporządzaniu zamknięcia rocznego.

Z uwagi na to, że

1) preliminuje się właściwie na pół roku

2) dochody z całego roku są przeznaczone na trzy kwartały

nie powinny powstać zbytnie trudności w sporządzeniu budżetu, a terminy wyznaczone nie spowodują pośpiech, niepożądany w planowaniu.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

376.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Og/Org. 50/43/46 Katowice, dnia 4. lipca 1946 r.

OKÓLNIK
w sprawie zużytych znaczków pocztowych — przekazywania Lidze Morskiej.

Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy
Prezydenci Miast wydzielonych

Liga Morska dla realizacji swych zadań czerpie środki finansowe między innymi z organizacji imprez propagandowo-dochodowych.

Na skutek prośby Zarządu Głównego Ligi Morskiej Ob. Prezes Rady Ministrów pismem z dnia 25. V. 46 r. Nr. O-II-d-2/1 zalecił aby wszystkie władze i urzędy przyszły z pomocą tej organizacji przez przekazywanie jej zużytych znaczków pocztowych.

W związku z tym na podstawie zarządzeń Ministra Admin. Publ. z dn. 25. VI. br. L. I. Og. 4469/46 i Ministra Ziem Odzyskanych z dn. 7. VI. br. L. 13382/831 GM/46 polecam:

1. wszystkie znaczki pocztowe, znajdujące się w posiadaniu podległych mi władz, urzędów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych oraz samorządu terytorialnego pochodzące z ofrankowania korespondencji krajowej i zagranicznej, wpływającej do tych władz, urzędów i instytucyj jak również podlegających zniszczeniu z innych powodów, odklejone lub wycięte z kopert i druków, należy przysłać do Zarządu Głównego Ligi Morskiej w Warszawie, ul. Widok Nr. 10.

2. Od dnia otrzymania niniejszego zarządzenia we wszystkich podległych mi jednostkach organizacyjnych znaczki pocztowe, pochodzące z ofrankowania wpływającej korespondencji, odklejone lub wycięte z kopert i druków, zalecam gromadzić i co pierwszego następnego miesiąca odsyłać do Zarządu Głównego Ligi Morskiej.

3. Okólnik niniejszy dotyczy wyłącznie znaczków pocztowych oraz z kopert i druków ze znaczkami pocztowymi nie podlegających przechowaniu przez władze, urzędy i instytucje na podstawie przepisów specjalnych, lecz tylko-kwalifikujących się do zniszczenia.

W szczególności nie należy odklejać znaczków od kopert zawierających odwołania, skargi i zażalenia, w których dowodem dotrzymania terminu przewidzianego w postępowaniu administracyjnym i karno-administracyjnym lub postępowaniu, wynikającym z poszczególnych ustaw — jest stempel pocztowy kasujący jednocześnie znaczek pocztowy.

4. Dla wykonania tego zalecenia należy wyznaczyć w każdym podległym mi urzędzie państwowym i samorządowym pracownika, który będzie gromadził znaczki pocztowe wycięte z kopert i przesyłał je do Zarządu Głównego Ligi Morskiej 1. dnia każdego miesiąca.

Czynność techniczną wycinania mogą przeprowadzać funkcjonariusze niżsi.

Do przeprowadzenia całego zadania powinni być zachęceni przede wszystkim ci pracownicy, którym zlecono otwieranie korespondencji, w miarę możności członkowie Ligi Morskiej.

Przesyłanie znaczków powinno dokonywane być bezpośrednio, a nie za pośrednictwem władz wyższych.

Sprawozdanie o wykonaniu niniejszego zalecenia przedłożą mi Obywatele Starostowie i Prezydenci Miast w terminie do dnia 1-go sierpnia br. podając równocześnie czy podległe zarządy gminne i miejskie zastosowały się do zalecenia.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

377.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III. S. 21778/45. Warszawa, dnia 24 maja 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie popierania prac Robotniczego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci.

Do Obywateli Wojewodów (wszystkich).

W roku ubiegłym z inicjatywy Premiera Rządu zostało reaktywowane Robotnicze Towarzystwo Przyjaciół Dzieci. Towarzystwo to ma za zadanie organizowanie i prowadzenie akcji wychowawczej i opiekuńczej nad dziećmi, szczególnie nad dziećmi robotniczymi.

W obecnej chwili działalność Towarzystwa koncentruje się na akcji ratowania zdrowia i podnoszenia poziomu moralnego zgórą 3 milionowej masy dzieci, wśród których, poza wielką ilością pozbawionych całkowitej opieki rodzicielskiej, znajdują się dzieci których rodzice nie są w możności zapewnić im minimalnych warunków wychowania.

Akcję powyższą prowadzi R. T. P. D. za pośrednictwem oddziałów terenowych, które środki materialne dla swej działalności czerpią ze składek członkowskich, z opłat od użytkowników, z dotacyj itp. źródeł.

Ponieważ środki, jakimi rozporządza R. T. P. D., nawet przy najdalej idącej pomocy Skarbu Państwa, nie stoją w żadnym stosunku do ogromu zadań i potrzeb, Zarząd Główny tej instytucji zwrócił się do Ministerstwa Administracji Publicznej z wnioskiem o poparcie prac Towarzystwa przez samorząd terytorialny w następujących kierunkach:

1) powoływanie do gminnych, powiatowych i wojewódzkich rad narodowych oraz ich organów przedstawicieli R. T. P. D., jako fachowych rzeczników w sprawach opieki nad dzieckiem;
2) uwzględnienie w budżetach związków samorządowych wszystkich stopni niezbędnych kwot na subsydiowanie pracy wychowawczej oddziałów R. T. P. D.;
3) przydzielanie na rzecz tej akcji odpowiednich pomieszczeń, terenów i urządzeń.

Ministerstwo Administracji Publicznej doceniając wagę i znaczenie społeczne powyższej akcji, w porozumieniu z Prezydium Krajowej Rady Narodowej prosi Obywateli Wojewodów o zainteresowanie tą sprawą wszystkich jednostek samorządu terytorialnego w kierunku przychylnego ich ustosunkowania się do wyłuszczonych dezyderatów Towarzystwa.

Zaleca się przy tym, aby związki samorządowe, w miarę możliwości budżetowych lub posiadania innych źródeł np. z dochodu przedsiębiorstw samorządowych, udzielały na akcję lokalną Towarzystwu odpowiednie subsydia.

(—) Dr. Wł. Kiernik,
MINISTER

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. II. 60/105/46. Katowice, dnia 14 czerwca 1946 r.

w sprawie popierania prac Robotniczego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
jako Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych
i Prezydentom miast wydzielonych Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

przesyła się do wiadomości z prośbą o dołożenie starań w kierunku przychylnego ustosunkowania się do dezyderatów Robotniczego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, wyłuszczonych w powyższym piśmie Ministerstwa.

(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału

378.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. III SO 2637/46 Warszawa, dnia 5 czerwca 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie udzielania pomocy pracownikom samorządowym podczas urlopów.

Do Obywateli Wojewodów (wszystkich) oraz
Prezydenta m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Samorządu Terytorialnego i Użyteczności Publicznej w Polsce zwrócił się do Ministerstwa Administracji Publicznej z prośbą o przyjście z pomocą pracownikom samorządowym przy należytym wykorzystaniu przez pracowników urlopów wypoczynkowych.

Ministerstwo Administracji Publicznej wychodzi z założenia, że urlop wypoczynkowy ma być nietylko wypoczynkiem po całorocznej pracy, ale też jednocześnie źródłem nowych sił do pracy, a zatym właściwe wykorzystanie urlopów przez pracowników leży w interesie tak pracowników jak i związków samorządowych.

Zarząd Główny podkreśla, iż wskutek ciężkich warunków materialnych pracownicy samorządowi nie są w stanie należycie wykorzystać urlopów bez pomocy Państwa i związków samorządowych.

Doceniając ważność omawianego zagadnienia Ministerstwo Komunikacji przyznało bezpłatne bilety przejazdowe na urlopy pracownicze, a niektóre związki samorządowe (np. Zarząd Miejski m. st. Warszawy) ustaliły stałe normy pomocy urlopowej.

Zdaję sobie sprawę, że właściwe rozwiązanie akcji wczasów w rb. jest spóźnione, przywiązując jednak ze swej strony dużo wagi do tej akcji, zalecam umożliwić i w rb. należyte wykorzystanie urlopów przez pracowników samorządowych, którym urlopy przypadają w drugiej połowie lata.

W tym celu proszę Ob. Ob. Wojewodów o zwrócenie się do odnośnych zarządów związków samorządowych, aby wystąpiły do swoich rad narodowych o uchwalenie w miarę możliwości finansowych związków specjalnych kredytów na pomoc swoim pracownikom na jak najwłaściwsze i najpożyteczniejsze wykorzystanie urlopów wypoczynkowych. Z kredytów tych związki samorządowe pokrywałyby $1/3$ kosztów pobytu pracowników na urlopie.

Akcję wczasów centralizuje Fundusz wczasów pracowniczych przy Komisji Centralnej Związków Zawodowych, dysponując odpowiednimi domami wypoczynkowymi oraz funduszami, z których, jak podaje wspomniany na wstępie Zarząd Główny Zw. Zaw. prac. sam. ter. i Użyt. Publ. ponosi również $1/3$ kosztów pobytu pracownika na urlopie wypoczynkowym. Pracownicy zatem ponosiliby pozostałą część tj. również $1/3$ kosztów.

Związki samorządowe, chcąc umożliwić swoim pracownikom właściwe wykorzystanie urlopów winny zatem skomunikować się w tej sprawie z Komisją Centralną Zw. Zaw. za pośrednictwem Okręgów lub Oddziałów Związku Zawodowego Prac. Sam. Ter. i Użyt. Publicznej.

W końcu zwracam uwagę na konieczność przestrzegania by pracownikom były udzielane urlopy wypoczynkowe w odpowiednich rozmiarach i w odpowiednim czasie.

MINISTER
(—) Dr. Wł. Kiernik

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. I. 5/18/46 Katowice, dnia 22 czerwca 1946 r.

w sprawie udzielania pomocy pracownikom samorządowym podczas urlopów.

Załączone w odpisie pismo Ministra Administracji Publicznej z dnia 5 czerwca rb. L. dz. III. SO 2637/46 Urząd Wojewódzki przesyła do wiadomości i stosowania.

Wydziały Powiatowe wydadzą stosowne zarządzenia zarządom gmin miejskich i wiejskich w powiecie.

Za Wojewodę:
(—) Hauke Józef, wz. Naczelnika Wydziału

379.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm II. 50/12/16 Katowice, dnia 26 czerwca 1946 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie przekazania w zarząd gmin nieruchomości typu miejskiego.

Ob. Ob. Starostom
jako Przewodniczącym Wydziałów Pow.
i Prezydentom miast wydzielonych
opolskiej części województwa.

Nawiązując do mojego pisma z dnia 2 kwietnia rb. na polecenie Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dnia 4 czerwca rb. L. dz. 7115/2078/V/N/46 uchylam moje zarządzenie z dnia 27. 12. 1945 r. Nr. Sm. II. 10/10 — **odnośnie do Śląska Opolskiego** i zarządzam w zastosowaniu przepisów dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87) oraz zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 25. 2. 1946 r. w sprawie przekazania w zarząd gmin nieruchomości typu miejskiego — L. dz. 3885/703/46 co następuje:

1.

Przekazaniu w zarząd gmin miejskich i wiejskich jako właściwych gospodarzy na swoim terenie oraz dla stworzenia podstaw samowystarczalności gmin podlegają:

a) budynki, szopy, magazyny, inne zabudowania gospodarcze bez względu na to, czy znajdują się w stanie używalności czy też nie;
b) place, ogrody i sady.

Przekazaniu podlegają budynki w całości bez względu na to, czy znajdują się w nich zakłady rzemieślnicze, handlowe, lub drobnego przemysłu — Przekazanie to oznacza wyłącznie objęcie administracji samego pomieszczenia (lokalu). Nie uszczupla to w niczym kompetencji organów rzeczowo właściwych dla przydzielenia danych zakładów wraz z urządzeniami.

2.

Nie podlegają przekazaniu:
a) gospodarstwa rolne i leśne, które nie były własnością byłych gmin niemieckich,
b) domy fabryczne, przejęte i administrowane przez organa Ministerstwa Przemysłu, a przeznaczone na pomieszczenie dla pracowników tego Ministerstwa;
c) nieruchomości, będące siedzibami urzędów i instytucji samorządu gospodarczego (Izb Przemysłowo-Handlowych, Izb Rzemieślniczych, partii politycznych, organizacji młodzieżowych i oświatowych. T. U. R., Z. W. M., O. M. T. U. R., Z. M. W., „Wici“) oraz Związków Zawodowych.

Nie dotyczy to nieruchomości, zajętych przez powyższe instytucje na mieszkania dla swoich pracowników.
d) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, przejęte przez Państwo.
e) nieruchomości, które były własnością Rzeszy Niemieckiej lub niemieckich osób prawnych prawa publicznego, a przejęte obecnie przez Skarb Państwa lub odpowiednie polskie osoby prawne prawa publicznego.

3.

Przez zarząd nieruchomości, przekazanych gminom na podstawie niniejszego zarządzenia, rozumieć należy prawo i obowiązek gmin do:
a) sporządzania dokładnej ewidencji nieruchomości (inwentaryzacja),
b) zorganizowanie administracji,
c) ustalenia pobierania czynszów dzierżawnych nieruchomości i czynszów najmu pomieszczeń,
d) konserwacji nieruchomości,
e) planowania i przeprowadzenia remontów,
f) wynajmu pomieszczeń i dzierżawy nieruchomości zgodnie z ogólnymi przepisami o gospodarce lokalami.

Jako uprawnionemu zarządcy nieruchomości z ramienia Państwa gminom przysługują wszelkie inne uprawnienia, zgodnie z przepisami prawa cywilnego.

4.

W związku z przekazaniem nieruchomości gminom do kompetencji Urzędów Likwidacyjnych należy:
a) ogólna ewidencja nieruchomości na podstawie zestawienia sporządzonego przez gminy;
b) ogólne zestawienie wpływów brutto,
c) prawo kontroli racjonalnej gospodarki nieruchomościami zgodnie z wytycznymi niniejszego zarządzenia.
d) do chwili odmiennego uregulowania prawo poboru czynszu za korzystanie z urządzeń zakładów handlowych, rzemieślniczych oraz przemysłu drobnego;
e) nadzór nad szybkim sporządzeniem ewidencji nieruchomości przez gminy (§ 7).

5.

Przekazanie nieruchomości na podstawie niniejszego zarządzenia zarządza Wojewoda za pośrednictwem Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego.

6.

Przekazanie następuje w sposób sumaryczny, polegający na sporządzeniu przez miejscowy Urząd Likwidacyjny i organ gminy protokółu stwierdzającego sposób ogólny fakt oraz datę przekazania i przejęcia nieruchomości w danej miejscowości z zaznaczeniem, że od tego momentu odpowiedzialnym zarządcą jest gmina. W miejscowościach, w których Urząd Likwidacyjny rozporządza ewidencją administrowanych przez siebie nieruchomości, protokół winien obejmować tę ewidencję w formie załącznika. W miejscowościach, których poborcą czynszu był dotychczas T. Z. P., Urząd Likwidacyjny przekaże jednocześnie z ewidencją nieruchomości wykazy lokatorów, wykazy opłaconych przez nich czynszów, jak również zestawienie zaległości z tego tytułu. Fakt przekazania i przejęcia podany być winien do publicznej wiadomości przez kilkakrotne umieszczenie o tym komunikatów w miejscowej prasie oraz jednorazowe publiczne obwieszczenie.

7.

Gminy są obowiązane do sporządzenia dokładnej ewidencji przejętych nieruchomości (inwentaryzacja) w terminie, ustalonym przez wojewodę dla każdej miejscowości.

8.

Przy sprawowaniu zarządu przejętych nieruchomości gminy prowadzą samodzielną politykę gospodarczą, uwzględniając następujące wytyczne:
a) przydzielenie lokalu następować winno przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności potrzeb Państwa; interesów gospodarstwa społecznego oraz osadnictwa i repatriacji;
b) stosowanie zasady słusznego przydziału lokali mieszkalnych z uwzględnieniem:
   1) istotnych potrzeb lokatora, w zależności od wykonywanego zawodu i ilości członków rodziny,
   2) wartości użytkowej lokalu, zależnie od miejsca położenia, stanu używalności oraz powierzchni w mtr.,
   3) konieczność uniemożliwienia spekulacyjnego podnajmu pokoi sublokatorom przez lokatora głównego,
   4) niedopuszczalności zajmowania przez jedną lub dwie osoby dużych lokali przy jednoczesnym zamieszkiwaniu w danej miejscowości licznych rodzin w małych mieszkaniach,
   5) możności dokwaterowywania w większych mieszkaniach zajmowanych przez zbyt mało osób,
c) przestrzeganie zasad racjonalnej i oszczędnej gospodarki, sprawowanej przez administratorów,
d) rozpracowanie planów remontu nieruchomości uszkodzonych,
e) rozpracowanie kwestii wydzierżawienia poszczególnych nieruchomości, przestrzegając przy tym zasady, aby zyskiwał na tym interes społeczny, a wyłączone zostało pasożytnictwo i spekulacja,
f) przeprowadzenie racjonalnej i dostosowanej do warunków lokalnych polityki czynszowej, projekt wysokości czynszów tak w zależności od kategorii lokalu, jak i lokatora — przedłożyć należy do uchwalenia miejscowej Radzie Narodowej.

Uchwała taka podlega zatwierdzeniu przez hierarchicznie wyższą Radę Narodową. W miejscowościach, gdzie brak jest Rad Narodowych, wysokość czynszów ustali powiatowa władza administracji ogólnej po wysłuchaniu opinii miejscowej komisji międzypartyjnej; ustalony tą drogą czynsz podlega zatwierdzeniu przez Wojewódzką władzę administracyjną.

9.

Przy projektowaniu i ustalaniu wysokości czynszów należy stosować następujące zasady:
a) czynsze winne być kalkulowane w ten sposób, aby zapewnić rentowność nieruchomości, t. zn. uwzględniając amortyzację kapitału oraz czysty dochód, jaki przeciętnie przyniosłaby dana nieruchomość w gospodarce prywatnej;
b) jeżeli specjalne warunki w danej miejscowości nie pozwalają na całkowite zrealizowanie zasady,

wymienionej w p. a), w tym wypadku przyjąć należy, że czynsze nie mogą być niższe, niż przewidywana globalna suma kosztów administracji, podatków i konserwacji przejętych nieruchomości w danej miejscowości,

c) do kosztów administracji nieruchomości zalicza się koszty utrzymania samej administracji, koszty konserwacji, podatki i opłaty publiczne, koszty czyszczenia kominów i kanałów, oraz ubezpieczenia od ognia w P. Z. W. U.

d) lokator główny, niezależnie od opłaty czynszu, ponosi dodatkowo proporcjonalnie rozdzielone przez administratora koszty utrzymania czystości, wody oświetlenia pomieszczeń, służących do ogólnego użytku (klatka schodowa, podwórze, korytarz i t. p.) oraz koszty prądu, zużywanego do potrzeb ogólnych nieruchomości (winda);

e) wolno odroczyć opłatę czynszu w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach na okres do jednego roku repatriantom i osadnikom, którzy nie są w stanie czynszu opłacać, faktyczna niemożność uiszczenia czynszu winna być stwierdzona zaświadczeniem gminy: o każdym wypadku odroczenia należy zawiadomić miejscową Radę Narodową.

10.

Wpływy z tytułu czynszów osiągane z zarządu majątków poniemieckich po potrąceniu kosztów administracji (§ 9 p. c) muszą być przewidziane w budżecie gminy po stronie przychodu i nie mogą być wydatkowane na cele nieprzewidziane w budżecie.

Wszelkie wpływy osiągane z zarządzanego majątku **opuszczonego** po potrąceniu wydatków bieżących, kosztów nadzoru i zarządu oraz równowartości nakładów, należy składać na specjalny rachunek Głównego Urzędu Likwidacyjnego do państwowej instytucji bankowej wskazanej przez Ministra Skarbu.

11.

Właścicielem (a nie tylko zarządcą) są gminy co do nieruchomości, których gmina jest właścicielem, jako prawny następca byłych gmin niemieckich; wykazy tych ostatnich nieruchomości prześlą gminy w terminie 2-miesięcznym od momentu ich przyjęcia Okręgowym Urzędom Likwidacyjnym: podobny wykaz prześlą gminy Okręgowym Urzędom Likwidacyjnym co do nieruchomości, zajmowanych przez władze i urzędy państwowe na siedziby tych władz i urzędów. Nie dotyczy to nieruchomości, które są zajęte na mieszkania, nawet służbowe, dla urzędników i pracowników władz i urzędów, które podlegają przejęciu przez gminy według ogólnych wytycznych niniejszego zarządzenia.

Wojewoda
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

380.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Prawny Katowice, dnia 3 lipca 1946 r.
L. dz. Pra II/1-88/46

PISMO OKÓLNE

w sprawie przestrzegania godzin handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych.

Ob. Starostowie Powiatowi wszyscy w Województwie Śląsko-Dąbrowskim i
Ob. Prezydenci miast Bytomia, Chorzowa, Gliwic, Katowic, Sosnowca i Zabrza, jako Starostowie Grodzcy.

W załączeniu przesyła się dla tamt. urzędowego użytku odbitkę przepisów, które mają zastosowanie przy ustalaniu godzin handlu i godzin otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych.

Sankcje karne podano przy uwzględnieniu przepisów dekretu z dnia 16. listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312).

Za Wojewodę:
Zamysłowski, p. o. Nacz. Wydz.

I. Załącznik do Nr Pra II/1 — 88/46.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.

o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364), sprostowane obwieszczeniem Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 545), uzupełnione ustawą z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 236) i zmienione dekretem Prezydenta R. P. z dnia 10 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 90 poz. 575).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Godziny handlu i otwarcia sklepów i zakładów.

Art. 1. Czas sprzedaży towarów i otwarcia sklepów i wszelkich miejsc zawodowej sprzedaży oraz zakładów fotograficznych nie może w dni powszednie przekraczać 10 godzin na dobę.

Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do sklepów, miejsc zawodowej sprzedaży i zakładów, wymienionych w art. 2 do 6 włącznie niniejszego rozporządzenia.

Art. 2. Jatki z mięsem, wędliniarnie, sklepy spożywcze z wyjątkiem sklepów, zajmujących się wyłączną lub przeważającą sprzedażą napojów alkoholowych mogą być otwarte w dni powszednie do 12 godzin na dobę.

Art. 3. Zakłady fryzjerskie i kalotechniczne mogą być otwarte w dni powszednie do 10 godzin na dobę, a w soboty i dni przedświąteczne do 12 godzin na dobę.

Art. 4. W budkach i kioskach, w których sprzedaje się na miejscu do spożycia wodę sodową, wody mineralne i napoje chłodzące oraz słodycze i owoce, a nie sprzedaje się żadnych innych towarów, sprzedaż może się odbywać we wszystkie dni w tygodniu w czasie od 1 kwietnia do 30 września włącznie w godzinach od 9 do 23-ej, a w czasie od 1 października do 31 marca włącznie w godzinach od 9-ej do 21-ej.

Art. 5. Sprzedaż uliczna gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych może się odbywać w dni powszednie w godzinach od 7-ej do 23-ej, a sprzedaż uliczna wszelkich innych towarów — tylko w godzinach otwarcia sklepów (art. 1 i art 8 ust. 1). Przez sprzedaż uliczną rozumieć należy sprzedaż dokonywaną na ulicach i placach ruchomych miejsc sprzedaży, jak: kosze, stoliki, skrzynki i tp.

Sprzedaż gazet i czasopism oraz wyrobów tytoniowych w kioskach ulicznych, w których nie sprzedaje się żadnych innych towarów, uważa się za sprzedaż uliczną.

Art. 6. Czas otwarcia we wszystkie dni w tygodniu jadłodajni, jak: restauracje, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie, paszteciarnie, piwiarnie, winiarnie, miodarne, garkuchnie, bary, kuchnie publiczne, bufety, szynki, traktiernie, karczmy, gospody oraz ruchome kuchnie uliczne, będzie określony w poszczególnych gminach miejskich i wiejskich przez władze przewidziane w art. 10 niniejszego rozporządzenia, w zależności od kategorii przemysłowej i poszczególnych rodzajów tych jadłodajni oraz potrzeb miejscowych.

Wymieniona powyżej władza, może w poszczególnych wypadkach zezwolić, o ile tego będą wymagały warunki miejscowe, na przedłużenie czasu otwarcia jadłodajni, opłacających świadectwa I i II kategorii, poza godziny ustalone na podstawie przepisów poprzedniego ustępu niniejszego artykułu. Zezwolenia takie będą wydawane tylko indywidualnie i na okres czasu nie dłuższy od 1 roku.

Art. 7. Przerwy, w czasie których sklepy i zakłady objęte niniejszym rozporządzeniem będą zamknięte, wlicza się do godzin otwarcia tych sklepów i zakładów.

W gminach wiejskich władze, wymienione w art. 10 mogą wprowadzić przymusowe przerwy odpoczynkowe nie wliczane do godzin otwarcia, w czasie których sklepy i zakłady, objęte niniejszym rozporządzeniem, za wyjątkiem jadłodajni, będą zamknięte.

Godziny zamykania sklepów i zakładów.

Art. 8. Sklepy, zakłady i miejsca zawodowej sprzedaży, z wyjątkiem zakładów wymienionych w art. 4, 5 i 6, mogą być otwarte do godz. 19-ej, a w soboty i dni przedświąteczne — do godziny 21-ej.

W gminach wiejskich władza przewidziana w art. 10 może zezwolić, aby sklepy, zakłady i miejsca zawodowej sprzedaży, wymienione w artykule niniejszym były otwarte, w czasie od 1 kwietnia do 30 września włącznie, do godziny 21-ej.

Art. 9. W wigilję Bożego Narodzenia oraz w Wielką Sobotę sklepy, wszelkie miejsca zawodowej sprzedaży oraz zakłady fotograficzne, fryzjerskie i kalotechniczne mogą być otwarte najwyżej do godziny 18-ej.

W czasie sześciu dni, poprzedzających wigilię Bożego Narodzenia i Wielką Sobotę, na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu godziny handlu mogą być przedłużone z zachowaniem postanowień ustawodawstwa ochrony pracy w dni powszednie o dwie godziny, nie dłużej jednak niż do godziny 21-ej. W przypadającą w tym okresie niedzielę dozwolone jest wykonywanie handlu od godziny 13-ej do 18-ej.

Rozporządzenie to będzie równoznaczne z udzieleniem zezwolenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na pracę w ciągu nadliczbowych godzin otwarcia sklepów w myśl art. 6 p. b) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 7 z roku 1920).

Określenie godzin otwierania i zamykania sklepów i zakładów.

Art. 10. Godziny otwierania i zamykania sklepów, miejsc zawodowej sprzedaży oraz zakładów wymienionych w rozporządzeniu niniejszym, określa powiatowa władza administracji ogólnej, a w m. st. Warszawie — Komisarz Rządu, w porozumieniu z inspektorem pracy właściwego okręgu i po wysłuchaniu opinii rad gminnych, względnie miejskich, właściwych izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, oraz przedstawicieli stron zainteresowanych, przyczym godziny te winny być w poszczególnych miejscowościach dla tego samego rodzaju sklepów i zakładów jednolite.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Przemysłu i Handlu może określić w drodze rozporządzeń granice wyżej przytoczonych uprawnień władz administracji ogólnej.

Art. 11. Godziny otwarcia wszelkich miejsc zawodowej sprzedaży, znajdujących się w obrębie dworców kolejowych, jak: księgarnie kolejowe, sklepy tytoniowe itp. oraz zakładów fryzjerskich i bufetów kolejowych, ustali osobne rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Komunikacji, Pracy i Opieki Społecznej i Przemysłu i Handlu.

Czas otwarcia, ilość oraz zakres działalności miejsc zawodowej sprzedaży i zakładów, objętych niniejszym artykułem, powinny odpowiadać jedynie istotnym potrzebom przejezdnych.

Postanowienia specjalne.

Art. 12. Sprzedaż towarów w sklepach połączonych z jadłodajniami, zakładami fryzjerskimi, kalotechnicznemi lub z przedsiębiorstwami nie podlegającymi niniejszemu rozporządzeniu wolno dokonywać tylko w godzinach określonych dla samodzielnych sklepów tej samej gałęzi handlu.

W innych godzinach miejsce sprzedaży towarów musi być w tych sklepach i zakładach zamknięte i towary dla kupujących uniedostępnione.

W godzinach, kiedy sklepy są zamknięte, w jadłodajniach dozwolone jest wydawanie towarów tylko do spożycia na miejscu.

Art. 13. Kategorie sklepów, uważanych za sklepy spożywcze w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, oraz warunki jakim powinny odpowiadać zakłady zaliczone do jadłodajni, określi osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 14. W czasie trwania wystaw lub targów ogólno-krajowych i międzynarodowych, wojewoda w porozumieniu z inspektorem pracy właściwego okręgu, może zezwalać na otwieranie i zamykanie sklepów, miejsc zawodowej sprzedaży i załadów, znajdujących się na terenie takich wystaw lub targów, w innych godzinach niż określone w rozporządzeniu niniejszym, lub w rozporządzeniach wydanych na jego podstawie.

Zezwolenia takie mogą być wydawane jeśli zmiana godzin uzasadniona jest rodzajem i potrzebami wystawy lub targu, przyczym jednak sklepy, miejsca zawodowej sprzedaży i zakłady nie mogą być otwarte dłużej niż do godziny 21-ej, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków (art 4, 5 i 6), a czas ich otwarcia nie może przekraczać norm w rozporządzeniu ustanowionych.

Art. 15. Przepisy ustaw ochronnych w zakresie pracy pracowników najemnych a w szczególności ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz ustawy w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet, nie zostają w niczem naruszone postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia karne.

Art. 16. Winni przekroczenia, przepisów niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń wydanych na jego podstawie, ulegną karze grzywny do 20.000 zł i karze aresztu do 6 tygodni, albo jednej z tych kar.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu, według słusznego uznania, jednakże w wysokości nie ponad 4 tygodnie.

W razie powtórzenia przekroczeń, wymienionych w ustępie 1-szym niniejszego artykułu, w ciągu roku, licząc od poprzedniego ukarania, winny ulegnie karze bezwzględnego aresztu.

Art. 17. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej

Skazany przez powiatową władzę administracji ogólnej może w ciągu 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone: wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek o postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych. Świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski, dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Postanowienia końcowe.

Art. 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie art. 11 — Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Komunikacji, Pracy i

Opieki Społecznej i Przemysłu i Handlu, a odnośnie postanowień karnych — Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości

Art 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustęp czwarty art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 2 z r. 1920, poz. 7) oraz ustęp trzeci art. 2 ustawy w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 14 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 127).

II. Załącznik do Nr. Pra II/1 — 88/46.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 633).

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Przemysłu i Handlu o przedłużenia godzin handlu przed wigilią Bożego Narodzenia i przed Wielką Sobotą

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U R. P. Nr 23, poz. 236) zarządza się co następuje:

§ 1. W czasie od 18 do 23 grudnia włącznie oraz w czasie od wielkiego poniedziałku do wielkiego piątku włącznie zezwala się w dni powszednie na przedłużenie czasu sprzedaży towarów i otwarcia sklepów, zakładów i miejsc zawodowej sprzedaży, wymienionych w ustępie pierwszym art. 1 oraz w art. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364) o dwie godziny, jednakże nie dłużej niż do godziny 21-ej.

Postanowienia ustawodawstwa ochrony pracy, a zwłaszcza ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 7 z r. 1920) oraz ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 636) zachowują swą moc.

W niedzielę przypadającą w czasie od 18 do 23 grudnia włącznie oraz w niedzielę palmową dozwolone jest wykonywanie handlu od godziny 15 do 18-ej.

Rozporządzenie niniejsze jest równoznaczne z udzieleniem zezwolenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na pracę w ciągu nadliczbowych godzin otwarcią sklepów w myśl art. 6 punkt b) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr 2, poz. 7).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

381.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. IV. ASC. 2379/46

Warszawa, dnia 11 czerwca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 27

w sprawie przedwojennych dowodów osobistych.

Do
Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Ostatnio zdarzają się wypadki, że przy legitymowaniu osób przy różnego rodzaju czynnościach urzędowych, władze administracji ogólnej i inne nie uznają przedwojennych dowodów osobistych, twierdząc, że są one nieważne.

Ponieważ wspomniane dowody zostały wydane zgodnie z obowiązującymi do dziś przepisami rozp. z dnia 29. XI. 1928 r. o dowodach osobistych (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 898) i nie zostały dotychczas unieważnione — niehonorowanie tych dokumentów jest niezgodne ze stanem prawnym, a z punktu widzenia interesów państwowych i obywateli niedopuszczalne.

Okólnik mój Nr. 42 z dnia 22. IX. 1945 r. o tymczasowych zaświadczeniach tożsamości wskazał, że zaświadczenia te należy wydać osobom, nieposiadającym żadnego dowodu osobistego, z czego wynikało, że dowody osobiste, wydane przed ogłoszeniem tego okólnika są nadal ważne.

Do czasu wydania nowych dowodów i połączonego z tym wycofania względnie unieważnienia poprzednio wydanych — te ostatnie powinny zachować swą ważność.

Zechcą Ob. Ob. Wojewodowie (Prezydenci) podać treść niniejszego okólnika do wiadomości i wykonania władzom i urzędom na podległym im terenie.

MINISTER
(—) Dr. Wł. Kiernik

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Społeczno-Polityczny
Nr. SP. I-59/15/46 Katowice, dnia 3 lipca 1946 r.

w sprawie przedwojennych dowodów osobistych.

Wszystkim Ob. Ob. Starostom Powiatowym i Grodzkim oraz Prezydentom miast wydzielonych.

Urząd Wojewódzki przesyła do wiadomości i przestrzegania.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Małodobry, wz. Naczelnika Wydziału

382.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr 53—8/6 Warszawa, dnia 20 maja 1946 r.

OKÓLNIK Nr 17

w sprawie ogłoszeń (reklam) urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych.

Do wszystkich Ob. Ob. Ministrów
w miejscu.

Z uwagi na to, że daje się zauważyć w prasie nadmiar ogłoszeń (reklam itp.) urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych, niejednokrotnie zupełnie niepotrzebnych, co jest marnotrawstwem grosza publicznego i uszczupleniem dochodów Skarbu Państwa z jednej strony, powodującym bezmyślny wyścig w jakości i wielkości ogłoszeń (reklam itp.), a przez to marnotrawstwem dóbr i pracy z drugiej strony, zarządzam, co następuje:

1. wszelkim urzędom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym wolno umieszczać w prasie ogłoszenia (reklamy itp.) jedynie konieczne z uwagi na obowiązujące przepisy prawne oraz tylko konieczne dla życia gospodarczego i w każdym przypadku gospodarczo uzasadnione,
2. ob. ob. Ministrowie podadzą powyższy okólnik do wiadomości i ścisłego przestrzegania podległym Im urzędom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym

Prezes Rady Ministrów:
(—) E. Osóbka-Morawski

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr. Kom — I — 1/4/33 Katowice, dnia 4 lipca 1946 r.

Wszystkie Powiatowe Zarządy Drogowe

w sprawie ogłoszeń (reklam) urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych

przesyła się do wiadomości i przestrzegania.

Za Wojewodę:
(—) Dr Kaufman, Nacz. Wydz.

383.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. 15117/II/2517/46 Warszawa, dnia 22 czerwca 1946

OKÓLNIK Nr 70

w sprawie Komunalnych Funduszów Pożyczkowo-Zapomogowych.

Ob. Ob. Wojewodowie na terenie Ziem Odzyskanych.

W najbliższym okresie przewidywane jest rozpoczęcie działalności Komunalnego Funduszu Pożyczko-Zapomogowego, powołanego dekretem z dnia 2 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 290).

Fundusz przeznaczony jest głównie na zapomogi dla związków samorządowych, przewidziane w art. 3 ust. 1) omawianego dekretu. Poza tym z Funduszu mogą być również udzielane związkom samorządowym pożyczki bezprocentowe lub oprocentowane na cele, przewidziane w art. 3 ust. 2) tegoż dekretu. Zapomogi i pożyczki będą udzielane przede wszystkim mniejszym związkom samorządowym. Zapomogi mogą być również przyznawane w formie całkowitego, lub częściowo umarzania poprzednio przyznanych pożyczek oraz na spłaty innych długów.

Pożyczki bezprocentowe udzielane będą w przypadkach ciężkiej sytuacji gospodarczej związków samorzadowych, kiedy jednak istnieją widoki na poprawę w przyszłości tej sytuacji, pozwalającej na spłacenie zaciągniętej pożyczki. Pożyczki krótkoterminowe udzielane będą zasadniczo na okres czasu do 12 miesięcy, na skrypty dłużne przy oprocentowaniu 3% bez żadnych dodatkowych kosztów.

Zopomogi i pożyczki udzielane będą gminom miejskim oraz powiatowym i wojewódzkim związkom samorządowym; gminy wieiskie mogą być obejmowane wnioskami powiatowych związków samorządowych w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach.

O rozdziale zapomóg między związki samorządu terytorialnego i udzielaniu im pożyczek z Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego decydować będzie Komisja Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego urzędująca przy Ministerstwie Administracji Publ. w Warszawie, ul. Rakowiecka.

Podania o zapomogi i pożyczki powinny być kierowane do Komisji za *pośrednictwem urzędów wojewódzkich*. Do podania należy dołączyć:

1. uchwałę terenowej rady narodowej, zatwierdzoną przez prezydium rady wyższego stopnia,
2. zamknięcie rachunkowe za okres ubiegły,
3. preliminarz budżetowy na okres bieżący,
4. wykaz majątku samorządowego,
5. wykaz zobowiązań długo i krótko-terminowych z podaniem sum zadłużenia, terminu płatności i oprocentowania w/g stanu na ostatni dzień ubiegłego mies. z wyszczególnieniem zadłużenia wekslowego i na rachunkach przedsiębiorstw i dostawców,
6. bilans brutto księgi głównej na ostatni dzień ubiegłego miesiąca,
7. zaświadczenie właściwej terytorialnej izby skarbowej wzgl. urzędu skarbowego o stanie rozrachunków pomiędzy związkiem samorządowym a urzędem skarbowym wzgl. izbą skarbową.

Otrzymywane z terenu wnioski winny być kierowane bezpośrednio do Komisji Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego przy czym równocześnie należy zawiadomić Ministerstwo Ziem Odzyskanych, podając wysokość zapotrzebowanych zapomóg lub pożyczek wzraz z umotywowaniem potrzeb, celem zajęcia stanowiska w sprawie złożonych wniosków.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Ziem Odzyskanych prosi ob. Wojewodów o spowodowanie wcześniejszego przygotowania przez związki samorządowe wspomnianych materiałów, które zamierzają wnieść do Komisji Komunalnego Funduszu Pożyczko-Zapomogowego. O terminie rozpoczęcia prac tej Komisji nastąpi oddzielne zawiadomienie.

MINISTER
w/z (—) Wł. Czajkowski, Podsekretarz Stanu

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. III. 66/8/46 Katowice, dnia 5 lipca 1946 r.

w sprawie Komunalnych Funduszów Pożyczkowo-Zapomogowych.

Do Ob. Ob. Starostów jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast wszystkich.

Powyższe zarządzenie przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania sie.

Wnioski z całego powiatu należy przesłać zbiorowo do tut. urzędu po dołaczeniu wszystkich materiałów.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

384.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. 15234/II/2615/46 Warszawa, dnia 27 czerwca 1946

OKÓLNIK Nr 74
w sprawie premii dla pracowników samorządowych.

Ob. Ob. Wojewodowie na obszarze Ziem Odzyskanych (wszyscy).

Wysiłki pracowników samorządowych w dziedzinie organizacji biur związków samorządowych na Ziemiach Odzyskanych zasługują na wyróżnienie i podkreślenie udziału tych pracowników, którzy wydajnością i sumiennością w wykonywaniu swych obowiązków przyśpieszają dzieło zagospodarowania tych ziem.

W tym celu zezwalam i zalecam wypłacanie pracownikom samorządowym, zasługującym na wyjątkowe wyróżnienie za osiągnięte wyniki pracy, premii miesięcznej w wysokości od 60 do 120% pobieranych poborów wraz z dodatkami z wyłączeniem dodatku zachodniego.

Wydatki na powyższy cel nie mogą przekraczać 5% sum przewidzianych na wydatki osobowe w dziale I budżetu administracyjnego, przyczym kwota ta stanowi maksymalną granicę do wykorzystania w miarę istotnego zasługiwania na wyróżnienie.

Decyzja w sprawie przyznania premii należy do przełożonego gminy, a sumy na ten cel potrzebne winny być przewidziane w budżetach związków samorządowych. Uchwała terenowej rady narodowej winna każdego miesiąca zatwierdzić wysokość ogólnej kwoty przeznaczonej na wypłatę premii.

Zwracam uwagę, że przyznawanie premii ma na celu wynagrodzenie zwiększonej wydajności pracy i nie może być traktowane jako pomoc dla pracowników samorządowych w wypadku nagłej potrzeby, gdyż sprawy te winny być decydowane w ramach sum budżetowych, przewidzianych na doraźne zapomogi dla pracowników.

Podkreślam, że wypłata premii może być dokonywana w miarę dysponowania przez samorząd odpowiednimi środkami finansowymi i nie może powodować zadłużeń związku samorządowego z tego tytułu.

w/z MINISTER
(—) Wł. Czajkowski, Podsekretarz Stanu

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. I. 1/19/46. Katowice, dnia 8 lipca 1946 r.

w sprawie premii dla pracowników samorządowych.

Ob. Ob. Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i Ob. Prezydentom miast Śląska Opolskiego

przesyłam okólnik Ministerstwa Ziem Odzyskanych do wiadomości i stosowania.

Kredyt w wysokości 5% wydatków osobowych na premie należy w budżecie zapreliminować pod osobną pozycją, niezależnie od kredytów, przewidzianych na doraźne zapomogi dla pracowników samorządowych.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

385.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. 15216/II/2596/46 Warszawa, dnia 26 czerwca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 73
w sprawie podwyżki uposażeń pracowników samorządowych.

Ob. Ob. Wojewodowie, Starostowie i Prezydenci miast na terenie Ziem Odzyskanych.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 18 czerwca zarządzam co następuje:

1. Do członków zarządu i pracowników związków samorządowych pobierających uposażenie na podstawie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 118, poz. 1073) o dostosowaniu

uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych i rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. nr. 32, poz. 231) ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. nr. 33, poz. 667) automatycznie stosują się nowe stawki uposażeniowe funkcjonariuszów państwowych, ustanowione dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięczna w złotych
I	3.900
II	3.080
III	2.760
IV	2.340
V	2.030
VI	1.825
VII	1.750
VIII	1.650
IX	1.520
X	1.370
XI	1.280
XII	1.200

z tym, że pracownicy, otrzymujący dotychczas pobory według grupy XIII i XIV (ustawa z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska) przechodzą automatycznie do grupy XII.

2. Członkom zarządu i pracownikom może być przyznany dodatek funkcyjny według stawek, zawartych w poniższej tabeli, ustalonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1946 r.

Stawka	zł. miesięcznie
1	3.600
2	2.600
3	2.100
4	1.600
5	1.020
6	900
7	800
8	670
9	480
10	260
11	160

Dodatek funkcyjny przysługuje przewodniczącym organów wykonawczych związków samorządowych (prezydentom, burmistrzom, wójtom), ich płatnym zastępcom (wiceprezydentom, wiceburmistrzom) oraz pracownikom pełniącym funkcje dyrektorów biur, naczelników i kierowników wydziałów, inspektorów, kierowników działów i samodzielnych referatów, sekretarzy zarządu w mniejszych miastach (ewentualnie i kierowników rachuby) oraz sekretarzy gmin wiejskich.

Dodatek funkcyjny może być przyznawany w następującej wysokości:

a) w gminach wiejskich — według stawki 11-ej.
b) w miastach niewydzielonych z pow. zw. sam. w/g stawek 10-ej i 11-ej.
c) w miastach liczących od 25.000 do 75.000 mieszkańców według stawek od 9-ej do 11-ej.
d) w powiatowych związkach samorządowych oraz w miastach liczących od 75.000 do 100.000 mieszkańców — według stawek od 8-ej do 11-ej,
e) w miastach ponad 100.000 według stawek 7 do 11-ej.
f) w wojewódzkich związkach samorządowych oraz w mieście Wrocławiu i Szczecinie według stawek od 5-ej do 11-ej.

Ilość stawek dodatku funkcyjnego oraz wysokość dodatku funkcyjnego, przywiązanego do odnośnego stanowiska uchwala właściwa rada narodowa, uwzględniając hierarchiczną kolejność funkcyj.

Uchwała rady narodowej podlega zatwierdzeniu w trybie przepisanym dla zatwierdzenia budżetu.

3. Pracownikom samorządowym o wysokich kwalifikacjach lub pełniącym odpowiedzialną i uciążliwą pracę, wymagającą stałego nadmiernego wysiłku, może być przyznany dodatek służbowy w wysokości od 105 zł. do 25% pobieranego zasadniczego uposażenia danego pracownika.

Wysokość stawki dodatku służbowego dla danego pracownika uchwala właściwa rada narodowa, przy czym uchwały w sprawie przyznania dodatków służbowych wymagają zatwierdzenia w trybie przepisanym dla zatwierdzenia budżetów.

4. Pracownikom służby pedagogicznej oraz pracownikom naukowym przysługują dodatki, przyznane tej kategorii pracownikom w służbie państwowej.

Pracownicy ci nie mogą otrzymywać ani dodatku funkcyjnego ani służbowego.

5. Dodatek funkcyjny i dodatek służbowy nie może być wypłacany jednemu i temu samemu pracownikowi.

6. Członkowie zarządów oraz pracownicy związków samorządowych otrzymują dodatek rodzinny w wysokości 200 zł. miesięcznie na każdego członka rodziny.

Za członka rodziny uważa się pozostające na utrzymaniu osoby, pobierające dodatek, żonę oraz dzieci (ślubne, nieślubne, adoptowane i pasierbów do lat 14, o ile zaś uczęszczają do szkoły powszechnej, średniej lub wyższej — do czasu ukończenia szkół.

7. Pracownikom związków samorządowych, pełniącym służbę na obszarze Ziem Odzyskanych z wyjątkiem powiatu gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego przysługuje dodatek lokalny w wysokości 50% uposażenia zasadniczego wraz z wszelkimi dodatkami (t. zw. dodatek zachodni, wypłacany już od 1. I. br.).

8. Pracownicy związków samorządowych, których dotychczasowe uposażenie ustalone na podstawie obowiązujących zarządzeń ewentualnie byłoby wyższe od uposażenia należnego im w myśl niniejszego zarządzenia otrzymują dodatek wyrównawczy (w wysokości różnicy pomiędzy dotychczasowym uposażeniem, a uposażeniem obecnie przysługującym — § 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r.).

9. Zarządzenie niniejsze ma moc obowiązującą od dnia 1 maja 1946 r. przyczym różnicę uposażenia za miesiąc maj należy wypłacić najpóźniej do dnia 15 lipca, a za miesiąc czerwiec do dnia 15 sierpnia br.

Proszę Ob. Ob. Wojewodów o podanie powyższego wszystkim związkom samorządowym na terenie województwa do wiadomości i zastosowania się.

MINISTER:
w/z (—) Wl. Czajkowski, Podsekretarz Stanu.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. I. 1/18/46 Katowice, dnia 9 lipca 1946 r.

w sprawie podwyżki uposażeń pracowników samorządowych.

Ob. Przewodniczącym Wydziałów Pow.
i Prezydentom miast Śląska Opolskiego.

Przesyłam powyższy okólnik Ministerstwa Ziem Odzyskanych do wiadomości i stosowania.

Wydziały Powiatowe powiadomią o powyższym zarządy gmin miejskich i wiejskich w powiecie.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

386.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. 14304/II/2361/46. Warszawa, dnia 3 lipca 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego — druków dla biur związków samorządowych.

(otrzymują Ob. Ob. Wojewodowie, Starostowie i Prezydenci Miast na terenie Ziem Odzyskanych).

Ministerstwo Ziem Odzyskanych komunikuje, że Gospodarcze Zrzeszenie Samorządu Terytorialnego Spółdz. z o. o. w Łodzi ul. Kopernika 67/69 (tel. 142-99

zgłosiło gotowość wykonania i dostarczenia związkom samorządowym na obszarze Ziem Odzyskanych:

1) formularzy, ksiąg i aktów stanu cywilnego,
2) formularzy, ksiąg i aktów ewidencji i kontroli ruchu ludności,
3) ksiąg kasowo-rachunkowych, oraz
4) wszelkich druków i formularzy, koniecznych przy wykonywaniu czynności, wchodzących w zakres biur związków samorządowych.

Ponieważ sprawa zaopatrzenia biur związków samorządowych w znormalizowane druki i formularze ma decydujące znaczenie dla usprawnienia pracy związków samorządowych zwłaszcza w okresie uruchomienia urzędów stanu cywilnego, zaprowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności oraz dla należytego funkcjonowania działów względnie referatów finansowych, Ministerstwo Ziem Odzyskanych wystąpiło o przydział większych ilości papieru, który zostanie oddany wymienionemu Zrzeszeniu dla wykonania zapotrzebowań z terenu Ziem Odzyskanych.

Przydział papieru, z którego Zrzeszenie będzie się wyliczać na podstawie dowodów wykonanych zamówień, umożliwi wydatne obniżenie cen dostarczonych druków i formularzy.

Ministerstwo Ziem Odzyskanych prosi Ob. Ob. Wojewodów o powiadomienie o powyższym terenowych związków samorządowych oraz o ewentualne zorganizowanie zbiorowych zamówień.

Minister:
(—) wz. Wł. Czajkowski, Podsekr. Stanu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. II. 59/13/46. Katowice, dnia 11 lipca 1946 r.

w sprawie Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego — druków dla biur związków samorządowych.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym jako Przewodniczącym Wydziałów Pow. i Prezydentom miast wydzielonych
opolskiej części Województwa.

przesyła się do wiadomości.

Miasta wydzielone zwrócą się bezpośrednio do Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego w Łodzi, jeżeli zaś chodzi o gminy wiejskie i miejskie niewydzielone, to Ob. Ob. Starostowie zorganizują zamówienia zbiorowe.

Za Wojewodę:
Hauke, w/z Naczelnika Wydz. Samorz.

387.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA KOMUNIKACJI
z dnia 25 czerwca 1946 r.

o utworzeniu i organizacji Muzeum Komunikacji.

Niniejszym zarządzam:

§ 1.

Tworzy się ponownie po przerwie wojennej Muzeum Komunikacji, jako instytucję podległą bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, z siedzibą w m. st. Warszawie, dotowaną z kredytów przydzielonych przez Ministra Komunikacji.

§ 2.

Zadania Muzeum Komunikacji i jego organizację określa Tymczasowy Regulamin stanowiący załącznik niniejszego zarządzenia.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 maja 1928 r. w sprawie Regulaminu Tymczasowego Muzeum Kolejowego.

(—) J. Rabanowski
Minister

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia . . . . Nr I-09/46.

TYMCZASOWY REGULAMIN MUZEUM KOMUNIKACJI.

§ 1.

1. Muzeum Komunikacji, zwane w dalszym ciągu Muzeum, ma na celu szerzenie wiedzy w zakresie komunikacji oraz ułatwianie badań naukowych w tej dziedzinie.
2. Do zadań Muzeum należy w szczególności gromadzenie, systematyzowanie, utrzymanie i udostępnianie ogółowi społeczeństwa zbiorów materiałów, modeli, wzorów, wydawnictw, druków, rysunków, wykresów, zdjęć fotograficznych i wszelkich innych przedmiotów odnoszących się do zagadnień komunikacji polskiej i zagranicznej.
3. Przez wyrażenie „komunikacja" używane w niniejszym Regulaminie, należy rozumieć także turystykę oraz hydrologię i meteorologię.

§ 2.

Muzeum składa się z następujących działów:
1. kolejowego,
2. dróg kołowych,
3. motoryzacji,
4. dróg wodnych,
5. lotnictwa,
6. turystyki,
7. hydrologiczno-meteorologicznego.

§ 3.

1. Każdy dział Muzeum zawiera następujące grupy zbiorów:
   1. historyczną, która ma odtwarzać dzieje powstania i rozwój danej dziedziny komunikacji na ziemiach polskich, do czasu powtórnego odzyskania niepodległości;
   2. współczesną, która ma obrazować wysiłek myśli twórczej, wiedzy i uzdolnień pracowników danej dziedziny komunikacji i zawodów pokrewnych;
   3. zagraniczną, która ma obrazować dzieje i stan dziedziny komunikacji zagranicznej;
   4. naukowej, która ma obejmować zbiory z zakresu nauki związanej z daną dziedziną komunikacji.
2. Dla potrzeb wszystkich działów Muzeum winna być utworzona biblioteka, piśmiennictwo fachowe z dziedziny komunikacji.

§ 4.

Organami Muzeum są:
1) Rada Muzealna,
2) Dyrektor Muzeum.

§ 5.

1. Rada muzealna jest organem opiniodawczym, doradczym i fachowym nadzorczym w stosunku do Muzeum.
2. Szczegółowy zakres działania, organizację i tryb postępowania Rady Muzealnej określi osobny regulamin wydany przez Min. Komunikacji.

§ 6.

1. Na czele Muzeum stoi dyrektor, wyznaczony i zwalniany przez Ministra Komunikacji i podległy Mu osobiście.
2. Dyrektor Muzeum:
   1. zarządza Muzeum stosownie do wskazówek fachowych Rady Muzealnej oraz pod nadzorem administracyjnym Dyrektora Gabinetu Ministra, w szczególności:
      a) sprawuje opiekę nad zbiorami Muzeum, mianowicie nad ich przechowywaniem, systematyzacją, utrzymaniem i konserwacją oraz prowadzi szczegółowy inwentarz i katalogi zbiorów,
      b) troszczy się o uzyskanie nowych eksponatów z myślą przewodnią, aby Muzeum było wiernym obrazem stanu komunikacji i dążeń do jej rozwoju,
      c) dba o dostosowanie układu zbiorów Muzeum do potrzeb nauczania i dydaktyki,
      d) ułatwia zapoznawanie się ze zbiorami Muzeum zwiedzającej publiczności, zwłaszcza wycieczkom zbiorowym i osobom pracującym naukowo,
      e) organizuje pokazy, odczyty i wykłady dla poszczególnych grup pracowników działu komuni-

kacji i osób interesujących się dziedziną komunikacji,

f) prowadzi propagandę prasową dotyczącą Muzeum,

g) reprezentuje Muzeum na zewnątrz,

h) załatwia sprawy administracyjne Muzeum (finansowo-rachunkowe, gospodarcze, personalne etc.) w zakresie poruczonym przez dyrektora Gabinetu Ministra.

3. Dyrektora Muzeum zastępuje w razie niemożności pełnienia przezeń służby, pracownik Muzeum wyznaczony przez Ministra Komunikacji.

§ 7.

1. Do pomocy dyrektora Muzeum przydana jest potrzebna ilość pracowników fachowych, naukowych i personelu pomocniczego, w granicach etatów zatwierdzonych przez Ministra Komunikacji.
2. Personel Muzeum składa się w zasadzie z pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, zawartej z Min. Komunikacji, wyjątkowo spośród funkcjonariuszy Min. Kom. lub pracowników przedsiębiorstw państwowych podległych Min. Komunikacji, przydzielanych do służby z Muzeum zarządzeniem Ministra Komunikacji.
3. Normy wynagrodzenia pracowników umownych określi osobne zarządzenie Ministra Komunikacji.

§ 8.

Muzeum może pobierać opłaty od osób zwiedzających Muzeum i korzystających z pokazów i odczytów urządzanych przez Muzeum na pokrycie kosztów takich przedsięwzięć. Wysokość tych opłat ustala Minister Komunikacji.

§ 9.

Muzeum będzie otwarte dla publiczności w dniach i godzinach określonych w osobnym zarządzeniu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr. Kom. I—1/4/36 Katowice, 15 lipca 1946 r.

Wszystkie Wydziały Powiatowe

o utworzeniu i organizacji Muzeum Komunikacji przesyła się do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Dr Kaufman, Naczelnik Wydz.

388.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w szpitalach.

Na podstawie art. 95 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej:

w szpitalu powiatowym Kupy za leczenie zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych 90 zł dziennie;

w szpitalu powiatowym w Oleśnie za leczenie zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych w kl. III. 90,— zł dziennie;

w szpitalu powszechnym im. św. Jacka w Koźlu za leczenie zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. III 100.— zł, zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. II 120,— zł dziennie.

w szpitalu miejskim w Głąbczycach za leczenie zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. II 120,— zł, zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. III 90,— zł, zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych kl. I 150,— zł dziennie.

Powyższe stawki obowiązują po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski rozpisuje

przetarg nieograniczony

na rozbiórkę zniszczonych działaniami wojennymi przęseł i odbudowę mostu żelbetowego nad kanałem rz. Odry w Raciborzu, w ciągu drogi państwowej Racibórz—Gliwice.

Termin wykonania robót do dnia 31 marca 1947 r.

Oferty należy składać w zalakowanych kopertach bez stempla firmowego, z napisem „Oferta na rozbiórkę i odbudowę mostu żelbetowego w Raciborzu" w terminie *do dnia 16 sierpnia 1946 r. do godz. 12*, w kancelarii Wydziału Komunikacyjnego, gmach Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, pokój 518, IV piętro. Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godzinie 12.15.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta niezależnie od wysokości sumy oferowanej oraz prawo unieważnienia przetargu w całości lub częściowo bez podania powodów.

Pierwszeństwo otrzymania robót z przetargu, przy tej samej lub zbliżonej (w ramach do 5%) sumie ofertowej, będą mieli ci oferenci, którzy wykupili większą od pozostałych, ilość obligacji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju.

Przystępujący do przetargu obowiązani są załączyć zaświadczenie instytucji subskrybującej o wysokości nabytych obligacji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946.

Do oferty należy dołączyć przepisowe wadium w wysokości 1½% do 5.000.000 zł kosztorysu ofertowego i 1% ponad 5.000.000 zł.

Formularze ofertowe można nabyć w kancelarii Wydziału Komunikacyjnego, gmach Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, pokój 518, w cenie zł 100,— za komplet. Tam też można zaznajomić się z „warunkami ogólnymi dostaw i robót w podległej Ministrowi Komunikacji administracji dróg kołowych i wodnych" oraz uzyskać potrzebne informacje w związku z ogłoszonym przetargiem.

Za Wojewodę:
(—) Dr Kaufman, Nacz. Wydz. Komunikacyjnego.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Tarnowskich Górach

ogłasza zamknięcie drogi

państw. Katowice—Lubliniec na odcinku Świerklaniec—Ostrożnica, od 12 sierpnia na okres 3 miesięcy.

Objazd do Lublińca przez Tarnowskie Góry i Miasteczko Śl.

Objazd do Siewierza przez Piekary Śl., Józefkę—Dobieszowice, Siemonię i Celiny, albo przez Tarnowskie Góry, Miasteczko Śl. i Ostrożnicę. 24/P

Kierownik Pow. Zarządu Drogowego
(—) Inż. Jan Czerwiński

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr. Piotr Białowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 20,— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33. w podw., tel. 327-54
R 24104